

Colind timpuriu

Lorena Craia

Atunci când floarea albă de rozmarin uscat
Se-așază pe cărarea pe care am umblat,
Atunci știu că și toamna mi-aduce un septembrie,
Ce nu mă va-ndura până-n miez de decembrie.

Copil naiv, ce umbli cu mâna-n buzunare,
Privit de la fereastră cum seara, pe trotuare,
Te-ncumeți să te-așezi, îngândurat de toate,
Ca rozmarinul verde, când verde nu mai poate,

Să-ți faci din miez de nucă ferită chilioară,
Să-nveți colindul iernii, cuminte, pân' la vară,
Să-ți faci și bocceluță din ramuri de pelin,
Apoi s-o târgui bine pe-un pumn de rozmarin...

Și dacă floarea albă de rozmarin uscat
Va sta sub talpa vremii prin care ai umblat,
Atunci voi ști că toamna se-ndură de septembrie,
Colindul iernii tale fiindu-mi alb decembrie.

6 septembrie 2016, Constanța